

BELGISCH ARBITRAGEHOF VOOR DE SPORT

ARBITRALE UITSPRAAK

Zaak ARB. 134/18

Het scheidsgerecht is samengesteld uit Mr Philippe Billiet (alleenzetelende arbiter).

De arbiter doet, met betrekking tot onderhavig dossier, woonstkeuze op het adres van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport (BAS) VZW, Boechoutlaan 9, 1020 Brussel

Pleitzitting: 3 december 2018

Inzake :

X

Eiseres

Vertegenwoordigd door Meester Hans Vanheusden, advocaat met kantoor te Postelarenweg 2/2 te 2400 Mol.

tegen:

Y

Verweerster

Vertegenwoordigd door meester Gerald Goedhart, advocaat met kantoor te Altebijstraat 21, 8310 Brugge.

I. DE PROCEDURE:

Eiseres heeft haar verzoek tot arbitrage ingediend op 22 oktober 2018.

De partijen tekenden op 18 respectievelijk 22 oktober 2018 een arbitrageovereenkomst, waarbij ze overeenkwamen hun geschil voor te leggen aan het Belgische Arbitragehof voor de Sport. Zij verklaarden zich akkoord om het geschil te laten beslechten door één arbiter, die diende aangesteld te worden door de Voorzitter van de de Arbiters van het BAS.

De Voorzitter van de arbiters van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport stelde vervolgens Mr Philippe BILLIET aan als alleenzetelende arbiter die uitspraak dient te doen in onderhavige zaak.

07.12.2018

Partijen hebben, conform de toegekende termijnen en vormvereisten, elk hun stukken en besluiten overgemaakt, waarna de zaak in staat was om te worden gepleit op 3 december 2018.

Partijen hebben hun besluiten en middelen uitvoerig toegelicht op de zitting van 3 december 2018 die plaats vond op het adres van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport VZW, Boechoutlaan 9, 1020 Brussel.

Op deze zitting waren aanwezig:

Voor Eiseres: Meester Hans VANHEUSDEN

Voor Verweerster: Meester Gerald GOEDHART

Partijen verklaren akkoord met de publicatie van onderhavige arbitrale uitspraak op de website van het BAS (www.bas-cbas.be), weze het dat de identiteit van partijen en de identiteit van de speler waarnaar wordt verwezen moeten worden geanonimiseerd.

II. HET VOORWERP VAN DE VORDERING

Eiseres vraagt Verweerster te veroordelen om aan haar een som te betalen van 30.250 EUR, vermeerderd met conventionele interesten aan 10% overeenkomstig haar algemene factuurvoorwaarden vanaf 16 april 2018, zijnde de vervaldag vermeld in haar factuur, minstens vanaf 19 april 2018, zijnde de datum van ingebrekestelling tot datum van algehele betaling. Eiseres vraagt tevens om Verweerster te veroordelen om aan haar 3.025 EUR schadevergoeding te betalen, te weten 10% van het gevorderde bedrag overeenkomstig haar algemene factuurvoorwaarden, vermeerderd met de kosten van het geding en een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 2400 EUR.

Verweerster vraagt de vordering van Eiseres ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en dienvolgens Eiseres daarvan af te wijzen en Eiseres vervolgens te veroordelen tot alle kosten van het geding, waarbij de rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op 2400 EUR.

Partijen verduidelijken ter zitting dat de rechtsplegingsvergoeding, waarvan zij het gevorderde bedrag elk bepalen op 2400 EUR, moet worden onderscheiden van de kosten van het geding, waaromtrent elke partij eveneens vraagt dat de andere partij daartoe zou worden veroordeeld.

III. DE FEITEN EN OMSTANDIGHEDEN

Partijen hebben op 1 februari 2016 een transferovereenkomst (hierna de Transferovereenkomst) gesloten waarbij de speler A door Verweerster werd overgenomen van Eiseres.

Dienvolgens werd tussen Verweerster en dhr A een contract van voetballer ondertekend op 1 februari 2016, blijkens hetwelk deze speler vanaf 1 februari 2016 in dienst kwam van Verweerster en zulks voor de periode van 1 februari 2016 tot 30 juni 2018.

Op 31 augustus 2016 werd voorts een driepartijenovereenkomst voor terbeschikkingstelling afgesloten tussen Verweerster, Eiseres en de voetbalclub Z waarbij dezelfde speler door Verweerster ter beschikking werd gesteld van Z voor een periode vanaf 1 september 2016 tot en met 30 juni 2017.

In de Transferovereenkomst van 1 februari 2016 was een transfervergoeding bedongen (artikel 3) welke twee onderdelen bevat. Het eerste onderdeel (artikel 3.a) voorzorg in een onvoorwaardelijke vergoeding van 25.000 EUR (excl BTW). Het tweede onderdeel (artikel 3.b) voorziet in een voorwaardelijke bijkomende vergoeding van 25.000 EUR (excl BTW) indien Verweerster *“tijdens enig voetbalseizoen dat de speler nog ononderbroken onder contract ligt bij Y, promoveert naar Klasse K”*. De Transferovereenkomst bepaalt tevens dat de correlerende factuur moet worden betaald *“binnen de 15 dagen na ontvangst van de factuur”*.

In het voetbalseizoen 2017-2018 behaalde Verweerster de kampioenstitel in de Klasse L.

Gelet op de promovering, waarbij partijen het niet eens zijn over de exacte datum van promovering, ontstaat discussie omtrent de verschuldigdheid van het tweede deel van de transfervergoeding. Eiseres meent dat het tweede deel van de vergoeding betaalbaar is geworden en heeft daarvoor een factuur (factuur 640 dd 1 april 2018) overgemaakt aan Verweerster. Verweerster stelt dat zij deze factuur voor het eerst ontving op 19 april 2018 en dat zij deze niet moet betalen.

De factuur werd tot op heden niet voldaan door Verweerster en Eiseres heeft Verweerster daarvoor aangemaand op 8 mei 2018.

Op 8 mei 2018 betwist Verweerster deze factuur met de mededeling:

“De promotie van Y van L naar K is pas een feit op 01/07/2018; op deze laatste datum zal speler A niet meer onder contract liggen bij Y; de voorwaarde voor een bijkomende transfervergoeding, zoals gestipuleerd in art. 3 b) van de Transferovereenkomst dd 01/02/2016, is dus niet vervuld, nu de promotie niet heeft plaatsgevonden “tijdens enig voetbalseizoen dat de Speler nog ononderbroken onder contract ligt bij Y”;

De Speler A werd voor de periode van 01/09/2016 tot 30/06/2017, en vervolgens voor de periode van 15/07/2017 tot 30/06/2018 ter beschikking gesteld aan Z; sowieso is de Speler dus niet ‘ononderbroken’ in dienst geweest van Y, en is dus ook om die reden de voorwaarde voor een bijkomende transfervergoeding, zoals gestipuleerd in art. 3 b) van de Transferovereenkomst dd 01/02/2016, niet vervuld;

Volledig ondergeschikt, en voor zoveel als nodig: zelfs al zou voldaan zijn aan de voorwaarde voor een bijkomende transfervergoeding, zoals gestipuleerd in art. 3 b) van de Transferovereenkomst dd 01/02/2016 – quod non –, dan zou de facturatie pas kunnen geschieden “van zodra de betreffende voorwaarde is vervuld”, hetzij dus vanaf 01/07/2018.”

Daarop volgde een correspondentie tussen Partijen waarbij elke Partij haar standpunt heeft blijven handhaven.

Partijen besluiten vervolgens om het geschil voor te leggen ter beslechting aan het Belgisch Arbitragehof voor de Sport, waaromtrent zij een arbitrageovereenkomst hebben ondertekend.

In de arbitrageprocedure houdt Verweerster niet alle argumenten aan die zij had opgeworpen in haar initiële betwisting op 8 mei 2018 en vervangt zij sommige argumenten. Zodoende hanteert zij in de arbitrale procedure vier middelen (zie hieronder ten gronde).

IV. BEOORDELING:

IV.1. ONTVANKELIJKHEID & BEVOEGDHEID

Beide Partijen vragen om de vordering van Eiseres ontvankelijk te verklaren.

De bevoegdheid van het Arbitragehof voor de Sport is evenmin betwist door enige Partij. Zij tekenden immers specifiek voor de arbitrageprocedure een arbitrageovereenkomst op 18 respectievelijk 22 oktober 2018.

Partijen verklaren en verduidelijken voorts ter zitting dd 3 december 2018 dat hun vorderingen enkel betrekking hebben op de grond van de zaak.

IV.2. TEN GRONDE

Eiseres is van oordeel dat haar factuur 610 moet worden betaald op basis van de onderliggende Transferovereenkomst. Verweerster is van oordeel dat zij deze factuur niet dient te betalen en ontwikkelt daarvoor vier middelen.

Met haar **eerste middel** voert Verweerster aan dat zij pas promoveerde naar de Klasse K op 1 juli 2018 (en dus niet op 11 maart 2018). Zij verwijst desbetreffend naar Art. B1402 van het Bondsreglement dat bepaalt dat “*Het voetbalseizoen begint op 1 juli en eindigt op 30 juni*”. Daaruit leidt Verweerster af dat haar promotie naar de Klasse K pas een feit werd na 30 juni 2018, datum waarop de betalingsverplichting niet langer zou gelden. Zodoende maakt Verweerster een onderscheid tussen het “afdwingen” van een promotie en het daadwerkelijk promoveren.

Eiseres merkt echter terecht op dat artikel 3, b) van de Transferovereenkomst in duidelijke bewoorden verwijst naar “tijdens enig voetbalseizoen...” als relevante tijdsbepaling (onderlijning toegevoegd). Deze woordkeuze van partijen laat niet toe om op zinnige wijze een onderscheid te maken tussen het afdwingen van een promotie en het daadwerkelijk promoveren. Partijen hebben immers duidelijk bedongen dat, voor de doeleinden van de betalingsverplichting uit art 3,b) van de Transferovereenkomst, de promotie geacht wordt plaats te vinden tijdens een voetbalseizoen.

Voor wat betreft haar eerste middel dient Verweerster aldus in het ongelijk te worden gesteld.

Met haar **tweede middel** voert Verweerster aan dat dhr A niet ononderbroken in dienst was. Zij wijst erop dat de speler niet langer in dienst was bij Verweerster na 30 juni 2018 en er slechts een bijkomende vergoeding kon verschuldigd zijn in geval de speler in het voetbalseizoen 2018-19, dat een aanvang nam op 01/07/2018, nog in dienst zou zijn geweest van Verweerster. Verweerster verwijst tevens naar Artikel 1162 BW en werpt op dat zij dient te worden aanzien als de partij die zich verbonden heeft, reden waarom zij meent dat de contractuele clausule van art. 3 b) van de Transferovereenkomst in haar voordeel moet worden uitgelegd.

Artikel 1162 BW is slechts van toepassing indien er twijfel kan bestaan omtrent de uitlegging van de overeenkomst. Artikel 3, b) van de transferovereenkomst is evenwel duidelijk geformuleerd en kan op geen andere wijze worden geïnterpreteerd dan dat de relevante datum waarop moet worden onderzocht of dhr A nog ononderbroken in dienst was bij Verweerster tevens de datum is waarop er tijdens het voetbalseizoen wordt gepromoveerd naar Klasse K. Het wordt door de Partijen niet betwist dat dhr A op die datum nog ononderbroken in dienst was bij Verweerster.

Voor wat betreft haar tweede middel dient Verweerster aldus in het ongelijk te worden gesteld.

Uit de hierboven weergegeven gemotiveerde beslissingen omtrent de eerste twee middelen van Verweerster blijkt dat Eiseres de factuur 610 wel degelijk mocht opstellen en dat deze factuur verschuldigd is door Verweerster. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat er tussen partijen geen discussie bestaat omtrent het gefactureerde hoofdbedrag (30.250 EUR), dat kennelijk in overeenstemming is met Art. 3 b) van de Transferovereenkomst.

Met haar **derde middel** voert Verweerster aan dat zij de factuur van Eiseres tijdig heeft geprotesteerd. Verweerster deelt mee dat hoewel de factuur 610 van eiseres gedateerd werd op 1 april 2018, zij deze pas heeft ontvangen "*in de loop van de maand april 2018*", meer bepaald per emailbericht van 19 april 2018. Verweerster stelt dat een betwisting op 8 mei 2018 tijdig zou zijn gebeurd. Zij verduidelijkt dat de betwisting binnen een redelijke termijn gebeurde en er dus geen sprake kon zijn van een stilzwijgende aanvaarding.

Eiseres kan niet aantonen dat zij de kwestieuze factuur 610 reeds voor 19 april 2018 zou hebben overgemaakt aan Verweerster. De enige aantoonbare datum waarop voor het eerst de factuur 610 van Eiseres aan Verweerster werd overgemaakt is dus 19 april 2018. Het protest van verweerster op 8 mei 2018 gebeurde dan binnen een redelijke termijn. Bovendien wordt vastgesteld dat het schadebeding en de verwijlntresten waarnaar verwezen in de factuurvoorwaarden van Eiseres geen steun vinden in de bepalingen van de onderliggende Transferovereenkomst. Het protest van Verweerster verhindert aldus dat de factuurvoorwaarden van Eiseres van toepassing zouden worden. (Kh. Brussel, 24 november 1967, *J.C.B.*, 1968, 19; Arrond. Brussel, 23 september 1974, *B.R.H.*, 1975, 213; Kh. Brussel, 21 maart 1969, *B.R.H.*, 1971, 22; Rb. Hoei, 3 juni 1969, *B.R.H.*, 1969, 728)

Voor wat betreft haar derde middel dient Verweerster aldus in het gelijk te worden gesteld. Daaruit volgt dat Verweerster niet gehouden kan worden tot de algemene factuurvoorwaarden (verwijlntresten & schadebeding) van Eiseres.

Met haar **vierde middel** voert Verweerster in ondergeschikte orde aan, inzake intresten, dat Eiseres geen aanspraak kan maken op de intrestvoet waarnaar verwezen in haar algemene factuurvoorwaarden maar slechts aanspraak kan maken op de wettelijk voorziene vergoedingen, i.e. de WBA-rentevoet en een schadevergoeding ad 40 EUR overeenkomstig artt. 5 en 6 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties.

Zoals hierboven uiteengezet kan Eiseres niet aantonen dat Verweerster met de algemene factuurvoorwaarden zou hebben ingestemd en vinden zulke voorwaarden bovendien geen steun in de onderliggende Transferovereenkomst. Dienvolgens is art 5 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties, van toepassing. Voor wat betreft de toepassing van art. 6 van deze Wet wordt opgemerkt dat beide partijen in het beschikkend gedeelte van hun besluiten en ter zitting de omvang van de gevraagde rechtsplegingsvergoeding evenwel bepalen op 2.400 EUR.

Voor wat betreft haar vierde middel dient Verweerster aldus in het gelijk te worden gesteld voor zover de verwijlntrest wordt aangepast overeenkomstig artikel 5 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties.

IV.3. DE ARBITRAGEKOSTEN

De kosten van de arbitrageprocedure omvatten :

- administratiekosten:	200 €
- kosten van aanhangigmaking :	250 €
- kosten van de arbiter:	310,28 €

	760,28 €

Gelet op het feit dat Verweerster moet worden veroordeeld tot betaling van factuur 610 van Eiseres, wordt zij geacht in het ongelijk te zijn gesteld en is zij de verliezende partij in dit geschil. Zij wordt daarom veroordeeld om de kosten van de arbitrageprocedure (d.z. de kosten van het geding) ten laste te nemen.

Beide partijen zijn het er tevens over eens dat, naast de kosten van de arbitrageprocedure, de verliezende partij ook dient in te staan voor een rechtsplegingsvergoeding, gelet op het feit dat partijen beroep deden op een advocaat. Beide partijen begroten zulke vergoeding op 2400 EUR.

V. BESLISSING:

OM DEZE REDENEN,

Het scheidsgerecht aangesteld volgens het Reglement van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport

- Verklaart de vordering van Eiseres ontvankelijk en in de volgende mate gegrond;
- Veroordeelt Verweerster tot betaling aan Eiseres van een bedrag ten belope van 30.250 EUR;
- Bepaalt dat dit bedrag wordt vermeerderd met een interest overeenkomstig artikel 5 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties, vanaf 19 april 2018 en tot datum van algehele betaling;
- Veroordeelt Verweerster tot de kosten van het geding, begroot op 760,28 EUR (administratieve kosten 200 EUR + rolrecht 250 EUR + kosten arbiter 310,28 EUR);
- Veroordeelt Verweerster voorts tot betaling van een bijkomende rechtsplegingsvergoeding aan Eiseres ten belope van 2400 EUR.

Beveelt dat onderhavige arbitrale uitspraak per email aan de partijen en hun advocaten wordt bekend gemaakt uiterlijk op 20 december 2018 en geeft daartoe opdracht aan het secretariaat van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport.

Beveelt dat bij publicatie van onderhavige arbitrale uitspraak op de website van het BAS (www.bas-cbas.be) de gegevens van de partijen en van de speler waarnaar hierboven werd verwezen moeten worden geanonimiseerd en geeft daartoe opdracht aan het secretariaat van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport.

De arbitrale uitspraak is gedaan te Brussel op de zetel van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport op 7 december 2018.

M. Philippe BILLIET
Alleenzetelende Arbiter